

har jeg ønsket at stille mig sympatetisk over for dette Lovforslag, men ikke i mindste Maade for at udtale noget som helst, der kunde tyde paa, at Socialdemokraterne vare glade ved det militaristiske System.

**J. Jensen** (Aalborg Amts 3dje Valgkreds): Skønt jeg ikke har noget opskrevet af, hvad jeg før udtalte, skulde jeg tage meget fejl, om jeg har brugt det Udtryk, som det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Madsen) synes at lægge mig i Munden, nemlig at Underofficererne behandle de menige slet. Jeg har aldeles ikke brugt en saadan Ytring men kun udtalt, at Officererne undertiden behandle Underofficererne slet og paa en saadan Maade, at den Underofficer, der har nogen Ære i Livet, forsvinder fra Bataillon. Men om Underofficerernes Behandling af de menige har jeg ikke sagt en Tøddel. (*M. Madsen*: Nej, jeg tog fejl!) Altsaa det ærede Medlem erkender, at han tog fejl. Naar jeg har berørt det, er det, fordi jeg har faaet det Indtryk baade, da jeg selv var Soldat og mange Gange senere, at gennemgaaende behandle Underofficererne de menige temmelig human, maaske mange Gange ud fra den Betragtning, at de økonomisk set ere Lidelsesfæller, uheldig stillede begge Parter, og derfor overser Underofficeren ikke den menige. Anderledes forholder det sig med Officererne over for Underofficererne. De to Klasser ere ikke Lidelsesfæller. Vel kan man sige, at Officerernes Lønninger ikke er saa meget store, men som oftest have saadanne Herrer privat Formue. De kunne ikke betragte hinanden som Kammerater, og der bliver altid meget større Skel mellem Officerer og Underofficerer end mellem Underofficerer og menige. Jeg har aldrig opdaget, at Underofficerer have været bange for at komme, hvor de menige kom, men derimod har det ærede Medlem selv konstateret ved at omtale den lille Begivenhed, jeg hentydede til, og som laa nogle Aar tilbage, at der ikke kan være Tale om sligt mellem Officerer og Underofficerer. Han kunde heller ikke nævne noget Tilfælde fra den senere Tid for at modbevise, hvad jeg sagde. Altsaa Situationen er i saa Henseende akkurat som for 25 Aar siden: Officeren staar paa et Standpunkt, hvor han, jeg havde nær sagt, ser ned med Foragt paa Underofficeren eller i hvert Tilfælde ser paa ham som paa et Menneske af en helt anden Kaste, som det ærede Medlem for Randers Amts 3dje Valgkreds (Bjerre) ogsaa

sagde. Det er det, jeg paastaar, at en Forandring i dette Forhold vilde kunne bidrage en hel Del til, at Underofficererne saa med en hel Del mere Fortrøstning paa at blive i Tjenesten, end Tilfældet er i Øjeblikket. Hvad dernæst Spørgsmaalet angaar om, at de menige blive tvungne til at blive i Tjenesten, kom det ærede Medlem til sidst paa ret Køl. Først forstod jeg ham, som om han sagde, at de ikke bleve tvungne til at blive liggende, men senere forandrede han dog sine Udtalelser. Nu kan det ærede Medlem nok sige, at man tager saa mange af dem, der melde sig frivillig, som man kan bruge. (*M. Madsen*: skal!) Hvem skal bedømme, hvem der er duelig eller ikke? (*M. Madsen*: Kaptajnen!) Ja, altsaa Kompagniet! Hvis jeg nu var Kompagnichef, er jeg tilbøjelig til at tro, at det vilde være mig om at gøre at faa saa dygtige Mennesker som muligt til Underkorporaler, og det vilde derfor være menneskeligt ligefrem at kassere saa mange som muligt af dem, der melde sig frivillig. I hvert Fald er Resultatet, at adskillige blive tvungne til at blive. Saaledes har det i hvert Fald været ved ikke saa faa Kompagnier i Aar. Altsaa Tvang have vi endnu og ville beholde den, saa længe vi have den nuværende Hærlov. Endnu ønsker jeg at rette et Spørgsmaal angaaende en Sag, som ogsaa det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds berørte, til den højtærede Krigsminister. Den højtærede Krigsminister bemærkede, at naar der blev begaaet Forseelser mod en underordnet, blev det straffet. Ja, det er lettere sagt end gjort. Jeg skal saaledes oplyse, at da jeg laa paa Kasernen som Rekrut, havde vi kun en eneste Befalingsmand, en Korporal, som der var Grund til at klage over. Han fortrædgede os snart paa en og snart paa en anden Maade, saa at der var Grund nok til at klage over ham og faa ham straffet. Officererne vidste det. Et Bevis derpaa var, at Premierløjtnanten forbød ham at komme i Nærheden af hans egen Trop, naar han var ved at lære den Geværrebene, da Premierløjtnanten vidste, at han vilde puffe dem. Men skønt han var ilde lidt af Officererne og fortjente Straf, turde ingen melde ham. Men da han en Gang fik mig i sin Trop og fortrædgede mig, besluttede jeg at melde ham og sagde det til ham. Men saa kom den Sergent, som stod ved min Deling, og som jeg stod mig godt med, og sagde til mig, at jeg kunde sagtens faa ham straffet, „men“, sagde han, „for Deres eget Vedkommende vil jeg sige, at skønt jeg kan unde den Korporal Straf, saa lad